

jason reynolds

SUNNY

KAN HIJ ALLES **LOSLATEN** VOOR EEN NIEUWE START?

Vertaald door Maria Postema

Voor de weirdo's

1

Vrijdag

Lief Dagboek,

Da's lang geleden. En omdat je terug bent, omdat ik je teruggehaald heb, en de ringen van je rug heb teruggedraaid, van je rug terug terug, heeft Aurelia om de een of andere reden het gevoel dat ze weer helemaal opnieuw aan je voorgesteld moet worden. Alsof ze je niet kent. Niet meer weet wie je bent. Maar ik weet dat wel. Dus wij kunnen het handen schudden en namen noemen gewoon overslaan. Maar Aurelia misschien niet. Vandaag vroeg ze of ik je nog steeds Dagboek noem, of dat het nu Journal is. Of Notitieboek. Maar ik zei nee, Dagboek. Zo heb ik je altijd genoemd. Want ik vind Dagboek leuk. En Notitieboek niet. En Lief Journal werkt gewoon niet. Doet 't niet voor mij. Dagboek is beter, want als je dagboek zegt is het net alsof je het boek begroet. Dag, boek. Alsof ik echt tegen iemand praat. Bovendien begint het met dezelfde letters als Darryl. Dada. En

in *boek* zit *boe*, het geluid dat koeien maken, en ik hou van melk. Ik kan er niet veel van drinken, dat weet je, want dan krijg ik het gevoel alsof er allemaal lijm in m'n buik zit, dat weet je ook. Maar ik hou er toch van. Omdat ik raar ben. Dat weet jij al helemaal. Je weet dat ik van rare dingen hou. En alles aan melk is raar. Zelfs het woord 'melk', dat denk ik klinkt zoals melk klinkt als je het naar binnen klokt. Melk-melk-melk-melk-melk. Misschien moet ik even opnieuw beginnen.

Lief Dagboek,

Ik begin opnieuw.

Aurelia vroeg wanneer ik voor het laatst tegen je gepraat had. Lang geleden, zei ik. Toen ik klein en gillerig was en Darryl wilde dat ik stiller was, kocht hij jou en zei dat ik het lawaai op jouw bladzijden moest zetten als ik voelde dat het nodig was, en dat was eigenlijk altijd behalve als ik aan het hardlopen of aan het slapen was. Hij zei dat ik het in jou moest stoppen zodat hij een beetje rust kreeg. Zodat hij zich kon concentreren als we na het werk samen aan onze puzzels prutsten. Ja, Dagboek, we puzzelen nog steeds. Het is nog steeds onze manier om... dichterbij elkaar te komen of zo. Maar goed, na een tijdje duwden mijn hersenen minder herrie uit mijn mond. Was het puzzelen niet zo luidruchtig meer. Dankzij jou.

Ken je dat gevoel, dat je na een mueslireep wel min-

der honger hebt maar niet echt vol zit? Dagboek, dat ben jij voor mij. Een mueslireep. Je haalt de hongergrom uit mijn hoofd. En toen het gegrom uiteindelijk een soort gespin was geworden, stopte ik met schrijven. Maar nu wordt het gegrom weer harder. Het volume wordt opgeschroefd, en tegelijkertijd boort het zich een weg omlaag, het duwt tegen mijn ogen, marcheert over mijn tong, klaar om eruit te komen. En mijn vader wil nog steeds niet gestoord worden. En ik wil hem niet storen bij zijn werk en zijn krant en al helemaal niet bij de puzzels, want de puzzels zijn ons moment. Dus, Dagboek, fijn dat je nog steeds mijn vriend bent. Iets waar ik mijn tanden in kan zetten. Iets waar ik tegen kan fluisterschreeuwen. Want soms heb ik te veel geschreeuw in me. En dat gaat dan boing boing door mijn hoofd

boing boing door mijn hoofd

als een stuiterbal

boing boing door mijn hoofd

als een stuiterbal

mijn hoofd is een springkussen op een feestje

waarvoor niemand is uitgenodigd.

En nu kan ik het weer in jou zetten.

En nu wil Aurelia dingen weten. Over jou. Mijn journal. Nee, mijn dagboek. Waarin ik mijn woorden schrijf. Mijn woordenbrij. Volgens Aurelia is het goed dat ik weer begonnen ben. En is het belangrijk om te beseffen dat mijn zinnen ook onzin mogen zijn, als ze maar uit mezelf komen. Uit mijn hart en mijn hoofd. En dat is mooi, ook al wist ik dat eigenlijk al, want ik heb helemaal geen zin om te beden-

ken of mijn zinnen zin hebben. Ze zijn er gewoon, net als liefde, of de lucht misschien. Zin kun je niet creëren of choreograferen of wat dan ook. Volgens mij in elk geval niet. Mijn dagboek gaat misschien nergens naartoe, maar het brengt me wel ergens. Het brengt me stilte en rust, en misschien geeft het me ook de moed om te doen wat ik morgen op de atletiekbaan moet doen, wat waarschijnlijk niet stil en rustig gaat worden. Want daarom is Aurelia benieuwd naar jou, Dagboek. Ze denkt dat ik dat niet weet, maar ik weet het wel. Daarom heb ik je weer tevoorschijn gehaald. Ik ben zo ontzettend bang. En bang klinkt niet als *ieks*. Of *aargh*. Bang klinkt als glas. Dat breekt.

Bang klinkt als brekend glas.

Dagboek, wil je na al die jaren weleens dat er niet in je geschreven wordt? Of op? Schrijf ik op of in je? Of allebei? En wat vind je daarvan? Dat heb ik eigenlijk nooit gevraagd. Wil je weleens gewoon leeg blijven? Gewoon papier, of wat jij dan ook denkt dat je bent? Want ik weet hoe dat is. En morgen weet mijn vader het ook.

O ja, Aurelia noemde je een journal, maar je bent een dagboek, dus ik noem je gewoon bij je naam.